

Petre Curticăpean

AROME TÂRZII

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CURTICĂPEAN, PETRE

*AROME TÂRZII / Petre Curticăpean; ed.: lector
Nicolae Băciuț. - Târgu-Mureș : Editura Nico, 2008*

ISBN 978-973-1728-72-8

I. Băciuț, Nicolae (ed.)

821.135.1-31

Coperta de Alina Cezara Curticăpean (5 ani), „Crizanteme”

Editura NICO

Str. Ilie Munteanu nr. 29

Târgu-Mureș

Apărut 2008

Copyright © Petre Curticăpean 2008

Toate drepturile rezervate

Lector Nicolae Băciuț

Format 16/61X86, coli tipó 4,25

Culegere Monica Curticăpean

Tehnoredactare Sergiu Băciuț

Tiparul executat la SC Intermedia Group SRL

Târgu-Mureș, str. Poștei nr. 1

ROMÂNIA

Petre Curticăpean

AROME TÂRZII

Poeme

Ediția a II-a

Editura NICO

Dedic aceste AROME

nepoților mei

Sabin, Codin, Alina și Călina

AUTORUL

POEZIA

*Sintagmele cu tâlc se ascund peste tot
În spațiul celest dintre suflet și gând
Lungi irizări nocturne în planul poliglot
Străfulgerări de pește în zborul lui rotund.*

*La miez de noapte genele-și arată
Și-ți râd în nas când sensul nu-l atingi,
Verbul e Ianus viu, iar fața sa curată
Fata morgana necuprinsă-n chingi.*

*Un legământ e orice stat la masă
Cu tine, măriă sa cuvântul,
Dar de greșești de tine cui îi pasă
Când tot ce faci e mai fugar ca vântul.*

*De aceea mă închin în orice noapte
În fața slovei care poartă tâlcul
Să-ncerc să prind splendorile din șoapte
Da-n zori constat că mi-e străin adâncul.*

*În noaptea următoare – aceeași vrajă
Ce în himeră îmi îmbracă plinul
Și tot așa stau la cuvinte strajă,
Le lustruiesc. Acesta mi-e destinul.*

ÎN SURDINĂ

*Liniștile cresc în crâng adăstând lângă izvoare
Și le pasc în dimineți grupurile de mioare
Nu se mișcă nici un cep de la brazii de pe creste
Doar șoptesc în limba lor o epavă de poveste.*

*Requiemuri de tristeți plâng tălăngile în vale
Pe când stinse dimineți se prelîng ușor pe cale
Pe ponoare vine-un zvon haiducînd apoi pe creste
Căutând s-adoarmă lin, dosnic, în plutiri alpestre.*

*Rîscă să se sfarme-n zări toate creșterile noastre
Ape din pârâu tânjesc către zările albastre
Rupt din ternul cel banal și visînd la nemurire
Suie-n hohot colosal – sau o tristă amăgire.*

*Peste ape, peste munți, caut mie să-mi descriu
Poate cea mai liniștită liniște pe care-o știu.*

VALS

*Rămâne-n balans ceresc
Azi, durerea mea pierdută
Pe când patimile cresc
Din percepția trecută.*

*Se strecoară ușurel,
Izgonind de pe cotloane
Vreun crâmpei de sufletețel
Desprins, parcă, din canoane.*

*Vara-i dusă din oraș.
A rămas să pasc aiurea
Pe la margini de imaș
Străjuind, pieziș, pădurea.*

*Se rășfață mere-n crengi
Ponice sau ionatane,
Ca pe înălbite cergi
Zvon de stinse uragane.*

*Se încinge, peste munți
Osteniți, cu barbă sură,
Tot noianul de cântări
Îmbinate-n uvertură.*

SERENADĂ

*Să mă lași azi, iubito, să mă-ntrec în urări,
Căci nimeni nu văd a mai fi sub balcon,
Cântând serenade-n apusuri de zări
Și-mi pare-un efect de dictat abandon.*

*La cale se pun depărtate plecări,
Oare unde e dus un romantic salon,
Să mă lași azi, iubito, să mă-ntrec în visări
Când nimeni nu văd a mai fi sub balcon.*

*Se petrec ici-colo, note dulci, roz-bombon,
Transportate, dement, pe ciudate cărări,
Cântând serenade-n apusuri de zări
Și-mi pare-un efect de dictat abandon.*

*Lasă-ți lumea și hai să plutim peste nori,
Să ne-mbie la drum un mirific ison,
Cu toate că nimeni nu urcă pe scări
Și nu-i nici picior de iubit sub balcon.*

SENS

*Apusuri restante se Țes peste lume
Și umblă bezmetic pretinse furtuni,
La colțuri se surpă talazuri în spume,
Când vise scadente se nasc din genuni.*

*Și toarnă potop de reculuri dantești,
Tânjind tânguios să-nfiripe cântări,
Pe câmpuri se-ascund petrecute povești,
La ceasul de vrajă sfidând în visări.*

*Se-ncearcă tomnatic să-nvie-adieri,
Din snopul de ținte-aromind a trecut,
Purtând voluptos născocite dureri
Și cântul se-aude din mut, tot mai mut.*

*Tăceri se preling zguduind amintiri,
Se-ntoarce, regesc, un cuvânt cultivat.
Iar doruri se-ncing, agățate prin seri,
Ce-au pierit mai demult pe la margini de sat.*

CORCODUȘUL

*Renăscut din fondul sfânt
Și-a întins, modest, splendoarea
Peste brațele-i a nins
Blond ca o părere, floarea.*

*Boabe de argint lucesc,
Condensate-n dimineată,
Din esența ce s-a scurs
Printre aripe de ceață.*

*Nici blestemele nu-l dor
Pot să curgă în șiroaie
Fiindcă îl adapă, zor
Picăturile de ploaie.*

*Nu-l interesează că
Îl privesc cu zeflema,
Corcodușul meu, superb,
Crește-n zariște de stea.*

SINGUR

*Resturi de urme de pași
Din trecerea neștiută și necunoscută...
Mă crucesc retrăgându-mă în mine
Și nimeni nu mă poate opri
Și mă uimesc o dată și înc-o dată
În ritmul dement al unei flămânde
Căutări, al unei nesfârșiri căutate.*

*Glasuri converg într-un cor
Sau numai într-o proiectată poveste
A lumii ce nu se măsoară în zile
În lumi sau în spații...
Ci se repercutează în sufletul meu
Ca-ntr-un uriaș turbion ce nu se mai sfârșește*

ÎNTREBĂRI FĂRĂ ROST

*Că am fost un nevrednic care și-a irosit timpul
O știe o lume ce-n preajmă mi-a stat
Și n-am înțeles nici acum
Dacă m-a compătimit,
Chiar tăcând
Sau dacă s-a bucurat
Că nu mi-am folosit cum trebuia
Darul cu care m-a înzestrat
Creatorul?!*

VISE

*Doamne, cine porțile lumii
o să mi le deschidă
dacă o să încerc să luminez un fragment
de trecut ?
Lasă-mă să visez
că poate cineva
va veni să-mi întindă o mână
în muta și continua poveste
a mea, a tuturor,
în care vrând – nevrând
ne-ncadrăm.*

RUGĂ I

*Doamne, dă-mi puterea să mă rostesc pe mine
Nu caut nici vorba, nici ornamentul...
Lasă-mă să-ți slujesc în tăcere
Cu încercarea mea disperată
De a pune puțină lumină în lucruri...
Oamenilor să le pară că se pot rostui
Că pot să-și proiecteze vise și sensuri
Cu toate că Tu știi bine că nu fac
Decât să maculez puritatea lucrării.*

RUGĂ II

*Strune se-ntrec pe margini de zi
Să cuprindă tumultul unui rost diurn
Du-mă, Preabunule, să cunosc
Imaginea frumuseții și purității
Prin demersul ce-l fac să cuprind
În mersul meu pulsul inefabil al orei
Trezește-mi puterea de a supune blând
Cuvântul care să-mi semene...
Să-l însăilez ca-ntr-un joc
Într-o crevasă de cremene.*

STROFE

*Nestemate de argint
Se prefigurează-n trombă
Adăstând lângă oglinzi
Devenite hecatombă*

*Rectiliniu se converg
În plutirea lor ecvestră
Vagi imagini ce se șterg
Sub zvâcnirea lor buieștră.*

*Luminate vâlătuc
Dorm cuvinte pe covertă
Și le luminează lung
Știutoare și expertă.*

*Rîma pe care-o mai cer
Să conchidă-n ton savant,
Pe când se deschide-n cer
Universul său ornant.*

IARNĂ

*S-a așezat peste noi
Lăsându-ne pradă
solitudinii, claustrării...
Din când în când,
se cerne alb
Din ceruri
ștergându-ne
sufletele prăfuite
și prea bolnave de noi,
lustruindu-le.*

*Dar dumnezeiasca
puritate
a începuturilor
n-o mai poate
obține.*

CINE ?

*Cine a dat drumul
mareei de fluturi albi
să coboare
peste țară?*

*Mă ascund în
spatele lucrurilor
și-i pândesc
să le fur
taina vegherii.*

*În înserări
se pasc asfințituri
lăsându-mă pradă
visului meu
bolnav
de gândul
nămeților albi
ce se țin
în tăceri.*

PEISAJ BANAL

*Se ridică ceata-n crengi
Peste munte-n carieră
Și cutreieră tălăngi
Printre case de himeră.*

*Dimineața iese-n sat
Să răstălmăcească vise
Din noianul ce-a turnat
Șiroind pagini nescrise.*

*În tăcere se strecor
Din pădurea de pe creste
Șoapte, dojenind fior,
Necuprinsul din poveste.*

*Dinspre sat se țese fală,
Zori de zi abia-ncepută,
Să eternizeze, caldă,
O minune nenăscută.*

INTIMITATE

*E o lună durută pe stânci carpatine
Și-n licăr se-ntunec poteci prin păduri,
Când vântul molatec se-ncruntă și vine
S-aline-n târziu reținute arsuri.*

*Se naște tăcerea și-apasă pe gene,
Pe când peste sălcii se-nchină ciudat,
O boare mergând din alpestre poiene
Și tainic se cerne-nnoptat peste sat.*

*Nu-i nimeni s-arunce sămânță de vorbă
Și mâini să salveze tumultul din noi,
Aceași crispate, și tristă și sobră,
Se-ngână-n hățișul desprins din zăvoi.*

*În pace mă simt cum renasc din genuni
O pasăre Pheonix – amintind de neant,
Târziu, pe sub lună, povestesc de furtuni
Ce s-au tors, numărând, pe la margini de sat.*

SINGURĂȚATE

*Am cioplit o clipă întrebare mută,
Încercând să aflu cine stă și-ascultă,
Cine-și plimbă pașii prin tăcerea nopții
Când lunecă-n pace luceferii bolții.*

*Vreau s-atrag spre cântec liniștile verii
Rumegând, noptatec, clipele plăcerii.
Să întind spre munte ploi autumnale
Să-mi brăzdeze fața cu tristeți banale.*

*Nimeni nu se-ncurcă să-mi întindă mâna...
Doar singurătatea mi-a rămas stăpâna.*

DOR DE DUCĂ

Motto:

*La poale de codru verde
Mititel focșor se vede*

*Doamne, cum mă cheamă drumul,
Când se lasă seara fumul
Și se-ntunecă pădurea
Și a adormit securea.
Nimeni în lume nu vede
Cărarea din codrul verde,
Unde mă așteaptă draga,
Cu aluna și cu fraga,
Să m-abată dorului,
Dorului și drumului,
Să mă pierd în aluniș
Dibuind un ascunziș,
Să mă știe necuprinsul,
Unde îmi astâmpăr plânsul..
Nori străpung cărarea luce,
Să-nsoțească gândul dulce,
Unde cărarea m-aduce,
Să mă rostuiască lîn,
Mângâindu-mă divin.
Scoate-mi, Doamne,-n cale iară,
Numai pasărea de seară,
Să mă-ngâne-n plină vară,
Zi de zi, seară de seară.*

PASTEL

*Raze lungi străpung în lună,
Prevestind o vreme bună.
Raze lungi străpung în noapte,
Prevestind a zori cu fapte.
Râde râsul peste luncă,
Bate baciul biciu-n strungă,
Peste văi, pe sub obloace,
Muntele mustește pace.
Iar mai jos, pe la câmpie,
Pastelând în reverie...,
rumenind în mere coapte,
dorul prins în seri cu șoapte.*

*Stau s-adorm, pândind ispita,
Ce s-a stins de-a asfințita.*

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

*Se-ntunecă cerul
spre asfințit,
Prevestind furtuni,
vânt
și ploi.
Se-ntunecă cerul
și vine
spre noi,
Un ocean de bizare
gândiri.
Pe furiș,
nimeni nu crede în
visul gândit
Dinspre lume spre noi
venit
și-nnădit.
Se scutur pe crengi
luminoase deceptii,
Râurile se-nnegur
Spumegânde,
lăsând la o parte
bursucul*

*Să-și lingă laba murdară
de cenușa stelară
ce-și curge*

*tăcutele mierle,
să-ntunece visele ce nu vin.
În abis se petrece
Schimbarea la față.*

TRISTEȚE

*M-am cătrănit
Că n-am știut s-ascund
miresmele ploilor
căzute pe
stoluri de mierle.
N-am cutezat să cuprind
sub mantia purpurie
a-ntunericului
mustind
a căderi meteoritice,
N-am cutezat
să-ndrept perspectivele
spre
odios de complexa
priveștiște a somnului
din cartea cu povești.*

*Am crezut
că tot ce se țese sub lună
îmi aparține-ntru totul.
Și că nu trebuie să dau socoteală
nicicând, nimănui...*

*M-am considerat
stăpânul prea multelor
peste lume aruncate comori,*

*Dar m-am trezit deodată
pipăind pragul cu ciuturi...
visând cu nădejde...
visând.*

QUO VADIS

*Rosturi s-adun dintre cioburi de cântec
Ce se-mprăștie în asfințit
Peste satul încărunțit de dorințe
Ce se vor împlinite în noapte.*

*Rareori am cuprins
Cât am vrut
Cărarea bătută de doruri
De fața pierdută în umbra de seară.*

*Spre dimineață, din tolba vânătorului de vise
Trecute prin furcile caudine ale dimineții,
Se mai află doar bice de zorit luceferii.*

ROSTURI

*Pretutindeni
căutăm rosturi,
Credem
    că tot ce se mișcă
trebuie să aibă
un rost.
Se-ntâmplă, însă
(oare întâmplător?!?)
să nu găsim rostul
decât
fie prea târziu,
fie niciodată.
Încercăm
să populăm
universul cu rosturi
ce-n bună măsură
sunt doar
ale noastre...!*

FERESTRE

*Deschideri colorate
spre lumile de vis
de dincolo.
Sau
spre noi înșine
unde tănuite lăcașuri
ascunse chiar de noi înșine
amestecă
limpedele cu
obscurul
binele cu răul
lumina cu întunericul
într-o proporție
ce nu mai depinde
decât de
acel inefabil numit
vis sau
fereastră sau
deschidere spre
ascunzișuri.*

RĂNI

*Sufletul meu
e mai plin de răni
decât timpul.*

*M-am învățat cu ele
încă de pe când
cădeam
din picioarele
încă prea fragede
să mă suporte.*

*Le-am urmărit
apoi de-a lungul
primăverilor,
ale verilor,
și, mai nou, al toamnelor.*

*M-au rănit
încrederea,
prietenia,
și mai ales dragostea.*

*M-au rănit
diminețile
și zilele,
dar mai ales nopțile
când nici nu-mi mai*

*dădeam seama
daca sunt aievea.*

*Nu știu ce m-aș face fără
rănile mele.*

SUIND

*E tare bine
aici, la munte !
Încă mai pot
cu fiecare privire
să urc.*

*După ce
O viață
n-am făcut altceva
decât să încerc
să dau din coate,
să mă crispez în mine
și să urc,
să urc,
să urc...*

*Acum nu mi-au mai
rămas decât
părerea și visul și dorul.*

*Dar,
îmi dau seama
că și acestea se
vor rări
rând pe rând.
Până atunci, însă,*

*în fiecare dimineață, când
îmi deschid ochii,
mă bucur să mă văd
suind.*

LASĂ-ȚI PĂRUL

*Lasă-ți părul
să cadă
în coadă așa cum
îl știam când
încercam să trăim (?)
Sau... poate doar
încercam (!?)*

*Mi-amintesc
de clipa în care
la Casa Universitarilor
încercam
să mă conving
dacă
ceea ce vedeam,
coada aceea nemaivăzută,
era
aieva...*

REMEMBER

*La facultate,
în părculețul din curte,
era un mic chioșc
în apropiere de sala 26.
Toamnă.*

*Frunzele îngălbenite
începuseră să cadă în
cascade.*

*O fată,
nici măcar nu știu dacă
nu era în anul întâi (!?)
încerca, sărind,
să prindă,
una câte una,
frunzele care cădeau...*

*Din clădirea principală,
deasupra intrării,
îmi părea
că nu poate fi
ceva
mai frumos...*

*Și... mă obligam
să visez.*

RITM I

*Nimeni nu pricepe
încă
devenirea din adânc,
când se Țes pe drum
povești,
când nu știi
de ești... nu ești...
Rar,
s-agață visu-n carpen,
ne strevăd
pe clipă
parte-n
toată adăparea
spumii,
în cuprinsurile lumii.*

*Înălțarea vine lin
peste lin,
înspre strălin...*

RITM II

*La polul sud,
La polul sud,
Stăteam pieziș,
Tăcut și ud.
Din snopul surd,
Pe ritmul crud,
Se strecura
Un vers mălurd.
Eram gigantic
Și absurd,*

*Și mistuiam
Luciri pe geam,
Încercam preț
Să le dezgheț.
Trecându-mi vis
La nedescris
Visând la ierbi,
Ospăț de cerbi.*

*Se încruntă-n munți furtuna,
Trecând una câte una
Spre-asfințitele soroace,
Din departe-nspre-încoace.*

SEARĂ

*La startul către înc-o noapte,
Se-nghesuie belșug de șoapte
S-alunge, încă-n înserare,
Odihnă, pace, resemnare.*

*Se-ncolăcește, indecis,
În pas șerpesc, un pui de vis,
Și taine fără șir se-ncerc
Să se topească-n semicerc.*

*Mă dor, sub muștrătură, dor
Ce peste zi a fost fior
Și-a fost speranță și îndemn
Ce-am adunat pe-al zilei semn.*

*În cine să mă-ncred precis,
În ce-mi dă ziua sau în vis ??*

*De-ar fi măcar un semn curat,
După atâta așteptat...*

STRANȚU

Trăiesc, mereu, cu senzația cumplită
de a fi călcat
fără aprobare (!?)
tărâmul sacru al POEZIEI...
Mă mustră
până și umbra
pașilor mei...
Trăiesc cu sentimentul
că mă urmărește cineva
cu privirea,
Mă mustră
arătându-mă cu degetul
și indicându-mi
fără dubiu
drumul spre ieșire...
Mă mai reține doar bucuria
copilărească
de a mă juca printre metafore
de-a v-ați ascunselea
cu mine însumi.
Mă bucur
de atâta libertate
încât, oricâtă ar fi ocară,
MERIȚĂ!

LA MĂNĂSTIRE, CÂNDVA

Mănăstirea ce-o port în suflet
nu mustește de istorie
care să-i curgă, dogoare
pe altar, pe pereți, odoare de preț
al nuștiucărui voievod ardelean
dintr-un secol de glorii apuse -
Măicuța mergea, gârbovită,
să-i sărute pereții coșcoviți
dintr-un lemn, ce mai dăinuie încă,
deși te miri că lemnul
nu s-a retras în păduri
să-și caute odihna
la umbra fraților carpeni...
Mititică, pierdută în umbra poienii,
ce doar în memorie mai poartă urma
ultimei vizite a maimarelui.
Mănăstirea mea,
din Sânmărtinul necunoscut
de istorici și poate de puțini credincioși,
își păstrează neîntinată puritatea.
Atâtea limbi de flăcări i-au poleit altarul,
încât cu greu îți vine să crezi
că-ntr-un trecut
românii,
demni în sărăcia lor,
veneau aici să-și închine credința...

*Mai poartă doar clopotnița
urmele unor dangăte, demult schimbate,
pentru a nu trezi spiritele,
urmele vitejilor, bravi bărbați ai
pământului meu.
Eu vin, o privesc cu uimire
și caut
cheia înțelegerii alor mei.*

CÂND SUFLETUL

Îmi spune salcâmul,
întors către veșnicul sud,
că lumea din preajmă se poartă
în neogoită grabă
spre cântec.

Aplec urechea la glasul pământului – tată
și descifrez miracolul iubirii dintâi...

Nimic nu mă sperie.

Caut urma peștilor în acvariul – lumină,
caut propria-mi urmă printre pașii din jur
și nu pot înțelege
de ce tremură imaginea
trupului meu.

Istovit sunt oare

de gândul

ce crește fără să-mi caute prietenii !?

Doar seara târzie-i pustie

sau, poate, sunt eu ??

Unde mi-e sufletul ?

Unde sunt, la urma urmei, eu,

cel ce vreau atât de mult

să vă spun

că mi-e teamă.

De ce ?

BINECUVÂNTARE

*Doamne, ce bine e
că dragostea nu poate nici să emită semnale
luminoase asupra aceluia ce se îndreaptă,
nici să multiplice în mii de segmente
care să-l cuprindă,
să-l înlănțuie,
să-l izoleze,
să-l piardă,
să-l farmece,
să-l supună,
să-l apropie,
să-l mistuie.*

*Te-aș ucide cu dragostea mea,
și nu știu dacă
m-aș simți vinovat.*

ÎNTREBĂRI

*De ce nu treci, Doamne,
din când în când prin preajma casei mele ?...
Prea mă latră toți câinii
când apar în bătaia privirilor lor...
Prea mă muștră toate toamnele
c-am rămas, hăbăuc
cu-o ramură verde-ntre dinți.
Ți-aș fi spus, poate,
că gândurile mele îți fac
pânze – pervers – în jurul întâilor miei
și că nu vreau, sub nici un risc,
să-mbătrânesc, atâta timp
cât în preajma mea descopăr
cântul de greier, ce toarce mereu.
Ți-aș fi spus, poate,
că seară de seară îmi simt
gândurile tot mai stinghere.
Mereu te caut, în juru-mi,
pentru a ne aprinde laolaltă
pipe
bune de pufăit vieți.*

*Sunt atât de plin de mireasmă de cântec
încât, de multe ori,
când la geamuri
se-aprinde apusul pe buze,*

*mi-e teamă că mă voi preface
în vântul ce mătură norii cu
coada trufașă și face tumbe
prin buclele blondelor fete.*

ILUZIE

*Mă port zadarnic printre oameni
sperând că se va găsi cineva
să mă oprească și să mă întrebe
Ce cauți ?
Ce vreau ?
Ce poftesc, la urma urmei ?...
Pe călcâie mai am
urme aspre ale drumului
ce m-a adus între voi ;
mai port și un hanorac demodat
în care mi-am adunat oasele ostenite
când mă gândeam să mă opresc
și să-mi pregătesc următoarea etapă...
Pășesc printre voi
și nu-mi recunoaște niciunul
nici originea,
nici mersul,
nici gândul.
Pășesc printre voi
și,
sincer vă spun,
sunt fericit
că sunt singur.*

POEZIA

*Mă apropii de tine cu toți macii,
și melcii și mieii și marea...
Te-apropii de mine cu toți teii
și mierlele agățate ciorchine pe crengi...
Ne regăsim sau ne căutăm numai
dis de dimineață,
vânturile noastre au început să bată
aceleași începuturi de drumuri.
Mă aștept, uneori, să descopăr
lângă vechea mea strungă
spartul fără leac al visării...*

*Prea mă perpelesc în mine
și-mi zboară pe dinainte întreg
trecutul și prezentul,
fără să pot să mă prind de căpăstrul
său aspru,
Mă cufund în lumina cuvântului, ied,
și zburd în lumina dintâi
cu scânteii în vârful cornițelor și-a cozii
și speranța-n lumina plenară de mâine.*

*Mă plec, prea adânc,
spre hrisovul dintâi al cuvântului neamului
meu
și-aș ridica spre țării, în buricele degetelor*

*slova mea bolnăvicioasă și grea,
în speranța c-odată (cine știe?!?)
voi reuși să-i arăt de pe pisc,
depărtările.*

DOR

*Dorul dor
Pe cine știe
Chip în noaptea cea pustie
Va opri să îi adie
Dorul dor.*

*Dorul dor
În palma neagră
Gând cu chipul de podagră
Du-mi-l, Doamne, și-l aleargă,
Dorul dor.*

*Dorul dor
Cu chip de soare,
Vin, adie și-mi răcoare
Inima cu jelițoare,
Dorul dor.*

*Dorul dor
Mă poartă-n cârcă,
Clipe-n noaptea cea adâncă,
Mâine poate-o fi o hârcă,
Dar îl cânt, cât viu sunt încă,
Dorul dor.*

CURRICULUM

*În așternut de ghirlande,
îmi caut privirea de miel blând
ce-o ridicasem spre lume
din dosul cuptorului ce urca sus, pe podea,
ceva ce tare îmi semăna cu viața.*

*Mereu mă caut prin cârpele
ce le cară borfașii pe uliți
să le vândă la un preț
cât mai bun
amatorilor de ciubuc...*

*Mă caut în primele semne
un a, un i,
un f, dar mai ales un s,
de pe tăblița cu care,
deși spartă la un colț,
am promovat cu ea clasa I.*

*Mă caut și-n primele sentimente
împrăștiate cu grandomania unui nabab
prin obsedante decenii...*

*Cât o mai fi rămas, oare ...
Pretutindeni, pe unde am trecut,
am lăsat câte ceva din mine.*

*Iată, din tot ce-am fost,
am gândit, am visat, am crezut,
a rămas numai ce vedeți
în fața voastră ...*

SALCĂMUL

*Mi-am înfipt adânc dinții
în carnea părintelui meu, salcâmul,
cel care-mi străjuie
din adâncul copilăriei mele
clipele de liniște și leagănul.*

*Mi-am înfipt dinții,
sătul de atâta liniște,
de-atâta paragine de vis
în jurul meu,
și-am așteptat să simt gustul
de floare sălbatică, dulce-amăru.*

*- Fiule, primăvara-i departe, mi-a spus
și-a adormit la loc, sforăind
prin crengi cu triluri de vânt
prin somnul lunatic, sub coaja contur.
Picură în sufletul meu seva sfântă,
sudoarea pământului meu strămoșesc.*

LAPTELE

*Rasă
găseam dimineața
găleata roșie, smălțuită,
cu lapte
și stam convins că
a crescut peste noapte
la rugăciunile
mamei mele,
pe care o vedeam
în fiecare seară
rugându-se
și pomenindu-ne
pe nume.
Îmi părea normal
să ne trimită
Cel de Sus
în găleată
semnul imaculat
al vieții.*

*Și, pe atunci, credeam
Că-l merităm.*

DE NEÎNȚELES

*M-am maturizat în
credința că pentru
orice trebuie să plătești
cu altceva
- un troc -
dădeam o zi albă
sau – mai adesea – o noapte
pentru una roz
sau, oricum,
colorată cât mai atrăgător.
Făceam trocul cu
nonșalanța celui care,
în trufia sa,
credea
că trocul poate ține o veșnicie.
De aceea, nu știu
de ce
pentru zilele sau
noapțile mele de-acum
nu mai pot obține mare lucru.*

PĂRERE

*O lumină ce vine
dînspre umbre
mă face să scriu
mai bogat în metafore,
mai sigur pe mine.
Se-agită sub pana-mi fierbinte
semne de viață trepidantă...
Abia ieșite din
banal.
Mă trezește
Și-mi picură
otrava dulce
a speranței.
Mă cred eu însumi
mai înalt,
să pot privi
deasupra lucrurilor
și-ncerc
să le aranjez în ordine crescândă.*

DRUM

*Cântece se-aud, sprintare,
Și pe drum și pe cărare,
Dragostele se alungă,
Parc-ar fi de dat în strungă.*

*Râuri curg s-ascundă-n unde
Aleanul când ne pătrunde,
Risipind din scutece
Chinul pus să-ntunece.*

*Colcăie de-atâta viață
Început de dimineață,
Colcăie de-atâta vară
Ziua lungă, până-n seară.*

*Înghițim cu tot nesațiul
Tot ce dă timpul și spațiul...
În răstimpuri gânduri scurmă...
Las' c-o să plătim, pe urmă!*

PLOUĂ LA MEȘTERĂ

*E soare.
E atât de senin încât
crezi că zenitul e
mai albastru
decât albastrul însuși...
Deodată,
de după codrul nesfârșit din dreapta
apare
o umbră de nori.
E destul.
Parcă adunate din toate
cotloanele întunericului
cohortele de nori vin
să acopere
tot ce până atunci fusese senin.
Parcă s-a dezlănțuit
Apocalipsa.
Așa de cumplite sunt
tunetele și fulgerele
ce te-mpresoară.*

*Ploaia
potopește pământul
de parcă
s-au descins toate baierile
cerului...*

*Crezi că se termină totul...
dar, trece o oră
și-i totul la fel de senin
și-i iarba mai verde
și-albastrul mai albastru.*

*Oare a fost totul
doar o părere ?*

POSSIBILITĂȚI

*La munte ceru-i mai aproape
de tine.*

*Dacă întinzi mâna
îl ajungi și poți,
la nevoie,
să-ți iei
o stea
sau un luceafăr
cu care s-aprinzi focul
în vatră.*

*Câteodată,
îți vine
să faci ordine
în haosul de pe boltă.
Să pui în Carul Mare
sau în cel Mic
bieți sori
ce de-atâta stat,
acolo sus,
s-au veștejit.*

*Să mai sporești albastrul
ștergând
albul de var
al Căii Lactee.
Mereu însă ești atent*

să nu cazi în vreuna
din gropile negre
și să nu miști
Steaua Polară.
Ca să știi
atunci, când te întorci,
să nu greșești drumul
spre casă.

MUNTELE

*Muntele,
sihastrul,
plesnește de-atâta verdeață.
El n-o etalează
ostentativ.
Face parte din sine.
Și nu e deloc sfidător.
Uneori,
copaci cad,
putrezesc,
în aroma sălcie a verdelui.
Alții le iau locul
în ștafetă.
Nesfârșirea naște nesfârșire.*

*Rumoarea diurnă
se tescuieste aici în
liniști-neliniști,
lumini și umbre.*

*Tăria stâncii și mângâioasa
plăcere a mușchiului crud
pe coamă,
în noapte,
se văd lumini alergându-se,
căutându-se,*

*dansând,
atât de cunoscutul
dans al vieții și morții.
Le petrec cu privirea
dar nu țin
să fiu în mijlocul lor.*

RAI

*Poate că n-am destulă imaginație
să intuiesc măcar visând
frumusețile fără de limite
ale raiului.*

*Citesc, ascult, mă informez
și din toate
am aflat doar
că există.*

*Oricât ar părea de ciudat,
el se zăgăzuieste
și nu lasă loc nici măcar
imaginației
să-l pătrundă.*

*Dacă țin cu orice preț
să mă cufund într-un îndelung căutat
surogat,
ies afară
la mine,
la munte,
Și cred, în sine-mi,
că-s în rai.*

DE CE ?

*Întors
din drumurile mele,
atât de multe
că eu însumi
nu le mai știu,
descopeream
de fiecare dată
noi lucruri
și sensuri
care veneau cu vârsta.
Unele substantive
aveau parcă alte înțelesuri
decât la începuturi.
Trăiam cu impresia
că bogăția de utilități
va spori tot mereu.
De la o vreme, însă,
nu știu cum se face
dar această bogăție
începe să se
atrofieze.*

Oare ce se întâmplă ?

NU ȘTIU

*Nu știu dacă-i rău
sau e bine,
dar, de când mă știu,
am făcut ceea ce am
crezut
de cuviință
că se potrivește firii
și chipului meu.
Simt permanent
vegbind asupra mea
ochii blânzi ai
mamei
însoțindu-mă pretutindeni.
Dar, oare, acum de ce mă
privește muștrător ?
Poate, pentru că am trădat secretul..
Bună mamă,
am rămas același pe care-l știai
doar că mi s-au mai temperat pornirile
și-ncercul de viață
abia-mi pot face loc.
Dar nici o clipă disperarea nu mă atinge
pentru că
ești cu mine.*

ACASĂ

*Pe Vale
era așezată o casă,
nu mai frumoasă decât altele
și nici mai mare.
Pentru mine era mai deosebită
întrucât era a mea.*

*Și azi mai văd,
când închid ochii,
fumul alb
ridicându-se alene,
aducând osanale
Celui de Sus,
pentru că ne-a dat
traiful.*

*Acolo
se întretaie
aortele sufletului meu
rătăcit.
Prin ele pulsează
sufletul satului.*

*Dacă stau
și ascult
și ascult,*

*aud cățelul pământului
lătrând la toți
care au agresat
liniștea pământului meu.*

DĂRUIRE

*M-am împărțit cu
voluptate
lucrurilor din jur.
Mai întâi îmbrăcămintea.
Apoi,
rând pe rând,
sentimente și gânduri și vise,
până când lucrurile
din jur
au început să semene cu mine.
Nu mi-am mai
păstrat
pentru mine decât
sufletul,
Și, curând,
mi-am dat seama
că nu-mi mai aparțin.
Că aparțin
tuturor.*

CUPRINS

<i>Poezia</i>	5
<i>În surdina</i>	7
<i>Vals</i>	8
<i>Serenadă</i>	9
<i>Sens</i>	10
<i>Corcodușul</i>	11
<i>Singur</i>	12
<i>Întrebări fără rost</i>	13
<i>Vise</i>	14
<i>Rugă I</i>	15
<i>Rugă II</i>	16
<i>Strofe</i>	17
<i>Iarnă</i>	18
<i>Cine?</i>	19
<i>Peisaj banal</i>	20
<i>Intimitate</i>	21
<i>Singurătate</i>	22
<i>Dor de ducă</i>	23
<i>Pastel</i>	24
<i>Schimbare la față</i>	25
<i>Tristețe</i>	27
<i>Quo vadis</i>	29
<i>Rosturi</i>	30
<i>Ferestre</i>	31
<i>Răni</i>	32
<i>Suind</i>	34
<i>Lasă-ți părul</i>	36

<i>Remember</i>	37
<i>Ritm I</i>	38
<i>Ritm II</i>	39
<i>Seară</i>	40
<i>Straniu</i>	41
<i>La mănăstire, cândva</i> ..	42
<i>Când sufletul</i>	44
<i>Binecuvântare</i>	45
<i>Intrebări</i>	46
<i>Iluzie</i>	48
<i>Poezia</i>	49
<i>Dor</i>	51
<i>Curriculum</i>	52
<i>Salcâmul</i>	54
<i>Laptele</i>	55
<i>De neînțeles</i>	56
<i>Părere</i>	57
<i>Drum</i>	58
<i>Plouă la Meștera</i>	59
<i>Posibilități</i>	61
<i>Muntele</i>	63
<i>Rai</i>	65
<i>De ce?</i>	66
<i>Nu știu</i>	67
<i>Acasă</i>	68
<i>Dăruire</i>	70